

LBRIS

We know  
books

# CUM MI-AM LUAT UN CAL ÎN BALI



ANDREI SEBASTIAN



EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2024

Știi, băi Dane, că se zice „de ce anume ți-e frică, fix de aia nu scapi”? Ei bine, e amuzant (dar nu prea), în momentul în care realizezi că așa este. Dar așa e viața, dacă nu faină, măcar este cel puțin interesantă. Stai să-ți zic de ce spun asta.

Acum trei ani, augustul anului 2020, în plină pandemie, am avut un moment epifanic. Momentul epifanic a venit când pe vreme ce de câteva săptămâni îmi povesteam mie viața. Așezam amintirile pe foaie, una după cealaltă, cu intenția creării unei panorame din care, odată aflată în fața mea, poate aș fi putut identifica mai bine determinanții din spatele poveștii ce m-au dus de fiecare dată în punctul în care pierdeam sau renunțam la tot. Pentru a pune lucrurile în perspectivă, „totul” pentru mine însemna dragostea pe care o simțeam pentru cineva, în timp ce „pierderea” și „renunțarea” sunt două nuanțe descriptive ale aceluiași moment în care dorința/ nevoia de manifestare a iubirii pe care o simțeam nu mai găsea cale către cea pe care o iubeam, iar orice altceva în afară de asta nu mai conta. Mă regăseam pentru a zecea oară în viață în același punct. Durerea pe care presiunea ce-o exercita dorința de manifestare a iubirii ce-o simțeam pentru ea, Leonie, asupra corpului meu care-ncerca s-o conțină, trecea dincolo de agonie. Nimic nu doare la fel

ca dragostea. Simțeam că mor, un sentiment pe care-l știe orice om care a iubit. Peste tot ce simțeam se adăuga și furia provocată de propria-mi neputință de a înțelege de ce m-am întors mereu în același punct, iar din această furie m-am lăsat să mor. M-am întins în pat, mi-am cerut iertare câinilor mei că nu mă voi mai ține de promisiunea că n-am să-i părăsesc niciodată și am închis ochii sperând că va fi ultima oară când îi voi mai deschide.

Dar cum n-am avut noroc în dragoste, n-am avut noroc să mă ia nici moartea. Pare-se că nici ea nu mă plăcea prea mult. Am fost trezit peste câteva ore de o palmă ce mă lovise peste ceafă. Epifania de care-ți povesteam m-a trăsnetit cu înțelegerea tuturor legăturilor dintre evenimentele vieții mele. Am înțeles cum un eveniment l-a determinat pe următorul, următorul pe următorul și tot așa, timp de treizeci și șase de ani, exact până am ajuns să-mi așez amintirile într-o panoramă din dorința de a le înțelege. Am început să râd, plângând cu și din toată ființa mea, înțelegând că dragostea a fost cea care m-a ghidat spre acest punct. Am înțeles momentul în care minciuna pe care mi-a zis-o Leonie simultan cu tatuatorul care înfigea acele aparatului de tatuat în mâna mea dreaptă, scriind citeț și răs-picat cuvintele „lecțiile cele mai importante din viață se învață din durere”, și multe altele. Însă dintre toate realizările pe care le-am avut, ceea ce mi s-a părut extraordinar, oribil și de-a dreptul hilar a fost faptul că efectiv, în toată povestea vieții mele de până atunci **eu n-am avut de ales decât să fiu „eu”, iar acesta îmi este destinul.** Momentele epifanice sunt extraordinare ca trăire, însă partea aceea cu destinul m-a făcut să

fiu reticent, părându-mi-se destul de ridicolă. Cuvântul „destin”, în sine, era ceva ce până atunci ținea mai degrabă de ordinul fantasticului, sau măcar al poveștilor, decât de o reală experiență a vieții. Însă nu ceea ce mi se demonstrase prin trăire că există acest ceva ce numim „destin”, ci că experiența în sine mi-a oferit și imagini din viitor, iar acele imagini mi s-au părut ridicole. În acele imagini scriam cartea pe care o scriu și tot în acele imagini am văzut și trăit în toată emoțiile lui momentul în care voi fi recunoscut în întreaga lume pentru cel ce-o schimbă prin ceea ce scrie. Mi s-a părut absurd, căci mă cunosc, însă m-a amuzat ideea, în special ridicolul ei, că eu voi ajunge în acel punct. Am ales să scriu cartea atunci? Nu! Și mi-am văzut de viață, bucuros pentru tot ce am trăit în acel moment, decis să las viața să mi se întâmple exact așa cum se întâmplă ea.

Doar ca să mă trezesc după trei ani în care am iubit din nou, am suferit de trei ori, ajungând din nou în același punct determinat de aceleași soiuri de decizii care să m-au dus în aceeași situație în care dacă ar fi fost să cad de pe scara socială... forța cu care m-aș duce în jos ar fi egală cu greutatea grijilor tale înmulțită cu 9.82 m/s. Toate acestea întâmplându-se în așa fel încât să nu am de ales decât să scriu cartea cu care sunt dator atât lumii, cât și destinului meu. Știu cum sună, dar stai să-ți zic...

Pe 13 august 2022, îți spuneam, printre altele, că voi pleca în Indonezia. Îți explicam că decizia de a merge acolo nu este o decizie, cum casa prietenilor mei în care

locuiam a fost pusă la vânzare, iar din salariul pe care-l aveam nu-mi permit să plătesc chirie pe nicăieri în Brașov, cel puțin nu una în care pot locui și câinii mei. Așa era. Opțiuni la momentul respectiv nu aveam mai bune decât să merg acolo unde sora-mea mă aștepta cu promisiunea că mă va ajuta să și rămân, dacă îmi doresc. Câteva zile mai târziu, cu ghiozdanul în spate, ghiozdan în care aveam câteva haine și o carte pe care o promisem de curând, urcam în avionul spre Yogyakarta. Urma să-mi petrec trei săptămâni în care să vizitez țara, pe cât posibil, căutând totodată și un eventual loc în care să mă stabilesc. Cartea ce-o aveam cu mine o promisem de la una dintre cele trei fete la despărțire, menționând că ar fi o carte care să se potrivească călătoriei mele prin viață. Am început s-o citesc când am ajuns acolo. Cartea prezenta o poveste reală a unui tip care a ajuns în Bali, în regiunea Ubud, unde a întâlnit un guru care l-a îndrumat să-și trăiască viața cu inima, nu cu mintea. Dialogurile sale cu acest guru rezonau enorm cu realizările momentului epifanic pe care-l trăisem și eu de unul singur cu doi ani înainte. Terminam cartea pe o plajă de pe insula Karimunjawa, departe de Bali, Ubud și de vreun guru, iar în timpul scurt pe care-l mai aveam din vacanța aceasta ar fi fost greu de înghesuit și o vizită și acolo. Mai mult de atât, pusesem ochii pe o casă pustie, ce se afla pe o insulă pustie din acel mic arhipelag, unde mi-ar fi plăcut să fie locul meu. Am întrebat în stânga și-n dreapta, căutând informații de la localnici despre cum aș putea să ajung să locuiesc acolo și așa am ajuns să vorbesc cu o doamnă la telefon, a cărei nume l-am uitat. I-am povestit despre dorința mea de a mă reloca din România în Indonezia, de prefera-

bil, pe insula Sintok, iar după ce m-a ascultat cu atenție, mi-a spus: „nu aici este locul pe care-l cauți, ci în Ubud, Bali! Du-te să vezi și vei înțelege de ce!”. S-a întâmplat să ajung peste o săptămână și în Bali, Ubud. Acolo, pe principiul „ia calul meu și du-te”, mi-a fost oferită o motocicletă pentru o zi cu care să mă plimb oriunde vreau eu. Mi-am pus în gând să traversez toată insula dus-întors într-o singură zi, cu speranța în suflet că în drumul meu voi întâlni întâmplător un guru, și m-am pornit la drum. Ajuns pe partea cealaltă a insulei am realizat că undeva, pe drum, fără să-mi dau seama unde, fiind hipnotizat de frumusețea junglei, a drumurilor șerpuite desenate pe crestele vulcanilor, a unei lumi ale cărei legături cu esența vieții era încă palpabilă și neprihănită de stilul de viață a omului modern, că îmi pierdusem tot ce aveam la mine. Actele, banii și inclusiv GPS-ul, de care aveam nevoie să mă pot întoarce, nu mai erau. Colac peste pupăză, nici benzină nu prea mai aveam în rezervor, iar din ceruri începea să plouă. Nu! Începea să toarne! Eram la vreo 20 de kilometri de satul în care mă oprisem să fotografiez peisajul, știind că acolo încă le mai aveam. Însă, fără GPS și fără să fi băgat de seamă numele satului, nu mai știam cum să mă întorc acolo și nici direcții către el nu puteam cere. Pe cât de minunată a fost aventura ce-a urmat, n-aș vrea s-o povestesc, în schimb, în urma ei pot spune că am înțeles de ce Bali. În ziua respectivă, însă, nu mi-a ieșit în cale niciun guru.

Entuziasmat de toată experiența, am revenit în România pe 13 septembrie convins fiind că acolo mă voi întoarce. Pe 13 noiembrie urcam în avionul spre Indo-

nezia împreună cu a treisprezecea fată pe care o iubeam la fel de mult cum le-am iubit pe toate celelalte de dinaintea ei, hotărâți să ne luăm inima-n dinți împreună și să plecăm în lume pentru a înțelege care-i treaba cu destinul. Pe 13 decembrie m-am apucat să scriu cartea. N-am ales data eu, ci întâmplarea ce s-a petrecut cu o zi înainte.

Ne stabiliserăm în Bali de vreo două săptămâni la un *home-stay* pe care, atunci când l-am văzut în poze, am recunoscut locul pe care nu l-am mai văzut nicio dată. Proprietarul *home-stay*-ului, Dewa, ne-a sugerat să vizităm templul Pura Gunung Raung din Desa, (satul) Taro, un important centru spiritual și cultural al zonei respective, fiind locul în care Maha Rsi Markandeya a introdus hinduismul în cultura balineză. Ne-am suit pe motocicletă, cea pe care o promisem cadou de „bun venit în Indonezia”, și am plecat la drum. Douăzeci de minute mai târziu, ne aflam în fața porții de nord a templului. Înălțimea-i trecea de trei metri, sculptată-n caracteristicul stil balinez, păzită de doi dvarapala, închisă publicului din cauza nu-mai-știu cărui motiv. N-am apucat să mă simt dezamăgit pentru că lucrurile încep să se întâmple așa cum se întâmplă lucrurile în Bali. Un localnic se oprește din drumul său, ne întreabă dacă vrem să vizităm templul și, răspunzându-i afirmativ, ne spune să așteptăm puțin că se va întoarce. Două minute mai târziu, reappare aducând cu el două saronguri, îmbrăcăminte necesară la intrarea în templu, și inclusiv pe ghidul nostru. Era un localnic rotofei ce-și apropia vârsta de cincizeci de ani, taximetrist, consilier în consiliul satului, proprietar al unei ferme de porci și, după cum spuneam, ghid la templu. Cu

sarogurile legate la brâu, simbol al stăpânirii intențiilor rele, începe turul. Despre templu, arhitectură și istorie nu mai povestesc, mă rezum la a-ți spune doar că ar fi măcar interesant de vizitat. Nu-ți mai povestesc pentru că nu e la fel de interesant precum ce s-a întâmplat după. La final de tur, ghidul ne propune, insistent, să facem o vizită și preotului din sat. Am fost reticent inițial la propunerea ce ne-a fost prezentată ca parte a turului turistic, căci era departe de cum îmi imaginam eu „misticul întâmplătorului” care m-ar fi dus la întâlnirea unei persoane cu accentuate legături spirituale, dar m-a pufnit râsul când m-am gândit cum ar fi ca la gurul pe care îmi doream să-l întâlnesc, să ajung cu ajutorul unui localnic rotofei ce-și apropia vârsta de cincizeci de ani, taximetrist, consilier în consiliul satului, proprietar al unei ferme de porci și, după cum spuneam, ghid la templu. În momentul acela, mi-am adus aminte de faptul că sunt într-un loc în care nu-mi imaginasem niciodată că am să fiu, dar și de întâmplările ce m-au adus în punctul respectiv, iar dacă comedia vieții mele ar fi fost să continue așa... ei bine, de ce nu? Așadar am acceptat invitația ghidului. L-am urmărit până la casa preotului. Am urcat în curtea sa, găsindu-l pe acesta în toiul pregătirilor pentru ceremonia de binecuvântare a templului ce urma să aibă loc ziua următoare. Așa am ajuns să fac cunoștință cu Mangeku Ked. Ne-a invitat să luăm un loc pe prispa casei sale și, cu zâmbetul pe buze, ne-a îndemnat să lăsăm la o parte grijile pe care ni le făceam din pricina faptului că l-am oprit din treburile pe care le avea. Ne-a așezat în fața lui, poziția lotusului, lângă așezându-se și ghidul nostru ce lua acum funcția de traducător, pentru întâlnirea ce va dura aproape o oră.

Pe rând, ne-a făcut un ritual de purificare a energiilor, apoi unul prin care lua legăturile cu viețile noastre anterioare, aflând despre mine că sunt reîncarnarea unui om sfânt. Ultima parte a întâlnirii a fost o sesiune de meditație alături de el. Niciunul dintre noi nu era străin de meditație, însă eu nu puteam trece gândul că tot ce se întâmpla era pur și simplu turistic. Am închis totuși ochii și i-am ascultat incantațiile. Câteva minute trecuseră din sesiune, însă eu tot nu reușisem să mă las dus într-o stare de profunzime și, curios să văd ce fac ceilalți, am deschis pe furiș un ochi. Am deschis un ochi doar ca să-l văd și pe gurul nostru deschizând pe furiș un ochi din aceleași motive ca și mine, fără urmă de-ndoială. Ne-am privit unul pe celălalt aproape bufnind în râs, amândoi știind că, de ar fi s-o facem, ar strica toată experiența turistică care se întâmpla în secunda aceea. A fost în acel moment, în acea intersectare a privirilor, în acel hohot de râs abținut o revenire la aceeași bucurie pe care ajunseseam s-o simt în vara anului 2020 când am înțeles că destinul meu e să scriu o carte și că n-am cum să fug de el.

A doua zi, pe 13 decembrie, m-am apucat de scris. M-am oprit pe 13 ianuarie 2023, schimbând din nou prioritățile, doar să mă trezesc pe 13 august 2023, fără prietenă, fără casă, fără bani, fără nicio altă perspectivă, în afară de cea în care voi scrie cartea ce va schimba lumea. După ce am schimbat tonul cărții... aș vrea să spun că de treisprezece ori, de dragul poveștii, dar nu sunt sigur decât de faptul că au fost mai mult de zece feluri de a spune același lucru... de atâtea ori până am ajuns disperat la concluzia că este aproape imposibil!

Este aproape imposibil plecând de la simplul fapt că trăim pe o planetă aproape sferică pe care, dacă te uiți cu atenție, găsești câte o altă problemă în fiecare colț al ei. Să fii cel ce-și asumă responsabilitatea rezolvării problemelor altora este iarăși o problemă. Personal pot spune că problema mea este că fug de responsabilități ca taică-miu de pensia alimentară. Și degeaba mi-a spus mie Ked că sunt reîncarnarea unui sfânt, că nu mă ajută cu nimic. Sfinți au mai fost, martiri, scriitori și oameni ce au încercat să facă o lume mai bună, probabil văzându-și și ei destinul așa cum l-am văzut și eu, dar după cum vezi, dintre ei pe unii îi găsești pe YouTube, pe alții pe cruce, iar majoritatea au fost trecuți în ignoranță, iar pământul continuat să se învârtă cu toate problemele sale. Mai există problema realizării problemei în sine, care mă duce la găsirea soluției, iar apoi la găsirea problemei la soluție. Extrem de frustrant! Aș spune adevărul, însă și adevărul are problema sa.

Adevărul este că, odată spus, încetează a mai fi adevăr. Cuvintele sunt supuse unei înțelegeri de tip rațional bazate pe empirismul personal, înțelegerea adevărului fiind o experiență, o simțire intrinsecă. N-are formă, n-are definiție, se poate compara, atât cât se poate compara, cel mult cu o tensiune simțită în piept. Să mai dau adevărul că sub nicio formă nu pretind că pot formula vreun adevăr absolut, dar îl dețin, la fel ca tine, la fel ca ei. Pot încerca o descriere modestă a ceea ce înțeleg, iar de o dau, să fie luată așa cum e, alta n-am oricum:

Esența a ceea ce suntem și ce e viața: dacă corpu-mi este un organism complex format din atomi, care la rândul lor formează molecule, formând organisme ce

consumă alte organisme, atunci eu nu pot fi doar corpul. Dacă mintea-mi este un cumul de informații adunate pe parcursul anilor, nici doar minte nu pot fi. Între corp și minte, legându-le și îndrumându-le, mai este intenția sau dorința de **a fi**, dar fără corp și minte, ea nu are manifestare. *Ergo sum*, iar suma celor trei se întâmplă și o numesc *viață*. Întâmplarea, la rândul ei, nu este altceva decât un set de circumstanțe influențat de seturi de circumstanțe, care la rândul-i influențează alte seturi de circumstanțe, toate acestea manifestându-se acum, neavând control asupra ei nicicum. Realizarea, poate spune atunci că **eu sunt însăși realizarea întâmplării corpului, minții și a dorinței de a fi**, al căror punct de intersecție este **prezentul**. Din păcate pentru intențiile mele, până nu se realizează faptul că lucrurile sunt **atât de simple**, cuvintele mele vor ajuta lumea la fel de mult cum ajută papucii pe olog.

Asta este! Mergem mai departe, dar nu pentru nu am de ales decât să scriu, nu pentru că epifanii, destine și alte bălării, ci pentru că mă scoți din sărite, Dane! Și tu, dar și nevestă-ta! Bună, Patri! Îți aduci aminte când râdeai de mine că i-am scris lui Lemonie o scrisoare de douăzeci și șapte de pagini, iar eu tot încercam să vă explic cât de mult o iubesc? De nu-ți reamintești acest moment, căci au trecut ani de la începutul verii lui 2018, este în regulă, dar poate îți aduci aminte că viața ne fură amândurora timpul și altceva în afară de timp n-am ce să-ți dau, amintește-ți de prima oară când ți-am spus că plec în Indonezia și așa vrea să scriu o carte, atunci, pe 13 august, m-ai întrebat:

— Deile, tu știi ce presupune să scrii o carte? Crezi că ai citit destul, că ești îndeajuns de documentat pentru a scrie o carte?

Am să-ți răspund acum la întrebare, după mai bine de un an...

— Nu, sincer, nu! Iar dacă în ziua respectivă răspunsu-mi ar fi fost acesta din lipsa experienței, acum, după zece luni de zile petrecute gândind, structurând, formulând, scriind și ștergând, răspunsu-mi este la fel de sincer: „nu, și nici nu mă mai chinui”. Nu sunt scriitor, sunt doar prietenul tău care îți înțelege grijile. Și cum aș putea să nu ți le înțeleg, Dănuț, știind ce simți, știind ce simt? Cum crezi că aș fi **ajuns astăzi aici**, în fața laptopului, scriind ceva ce n-aș fi scris-o dacă... dacă n-aș fi înțeles că **eu sunt eu, pentru că tu ești tu, iar dacă tu n-ai fi fost tu, atunci nici eu n-aș fi fost eu**.

Haide să-ți povestesc cum am ajuns astăzi aici, neavând de ales decât să ajungem aici. Logica este simplă, aparent, într-un univers determinist totul **ajunge** să fie așa cum este **acum**, iar cum este **acum** va determina cu va fi. Este o observație de bun simț ignorată cu nesimțire de tine. Dacă nu vei înțelege asta pe parcurs, sigur o vei înțelege face la final. Vedem și cum stăm cu timpul, poate va fi vreme să-ți explic și eternitatea.

...evit, personal, pe cât posibil să compar viața cu o poveste a căror personaje principale suntem noi, pentru că nu cred că este așa. Mai degrabă povestea devine în momentul în care o povestim și n-are personaj princi-

pal, ci doar un punct de vedere prin care este povestită, iar de există personaj principal ce este în centrul atenției, acest centru al atenției este punctul prin care povestea se vede pe sine, personajul fiind nici mai mult, nici mai puțin decât cumulum de detalii ce alcătuiesc povestea; practic este povestea în sine. După cum am precizat, am ajuns să simt asta mulțumită poveștii mele... mulțumită ție și tuturor celorlalte persoane pe care le-am iubit și le iubesc, și de ce nu, întregii lumi.

Uite, până una, alta, mi-a venit o idee! Îți și propun un pariu pentru că, pe lângă multe alte lucruri, multe pe care nu le-am făcut împreună ca prieteni, nici măcar un pariu n-am pus vreodată. Am câteva ofuri pe care țin să ți le spun, dar ajung și acolo. Revenind la pariu... eu zic, visător fiind, că am toate șansele să devin un Sandra Brown de Brașov, tu zici că ar fi fost mai bine să-mi fi petrecut timpul căutându-mi un loc de muncă și asigurându-mi un trai mai confortabil pentru viitor. Câștigă pariul cel care a avut dreptate, plus ceva, arbitru fiindu-ne însuși Timpul (știi bancul cu timpul?). No, zi-mi, te țin să punem pariu? Hai să n-o trăgăm prea mult știind că vorba lungă e sărăcia omului, iar eu scriu cuvinte. Nu mai râde că încep cu...

...fiind născut în anul 1984, septembrie, cu capul țugu-iat arătând mai degrabă ca un obelisc cu mâini și picioare, sub semnul zodiacal al balanței. Relevanța semnului zodiacal este descrisă de dificultatea în a face alegeri a persoanei născute în aceste alinieri astrale. Spre exemplu, nu mă pot hotărî ce formulare să aleg, căci la fel de bine

și de sincer pot spune despre apariția mea și că am fost născut pentru că lumea încă nu era plină de posaci, fiind nevoie și de mine să dea la număr, dar și că lumea era deja îndestulată de oameni nefericiți, fiind nevoie de mine să-i trezesc. Relevanța formei capului s-a regăsit ulterior în dificultatea de a-mi face freza. Până una alta, cert e că am fost născut din complexitatea a ceea ce însemna o Românie ortodoxă spre finalul perioadei ei comuniste. Categorișesc că influențele acestei lumi și-au spus cuvântul asupra alegerilor ce au dus în punctul în care părinții mei, Elena și Vasile, au ajuns să se unească. Asta și, probabil, vinul. Se plângeau părinții că pe vremea lui Ceaușescu nu găseai să cumperi nimic, dar alcool era din belșug, căci la doi ani după a venit pe lume și soră-mea, Sorina.

Am incertitudini în ceea ce privește existența afecțiunii dintre cei doi. De maică-mea știind, din spusele ei, că și-a dorit să scape de viața pe care o ducea sub dominația mamei sale, iar pentru că altfel nu se putea, s-a oferit măritişului. Tot din spusele ei știu că-și dorea să învețe, să aibă studii superioare, dar a cedat sub presiunea părinților, astfel ajungând să lucreze în fabrică la vârsta de nouăsprezece ani. Mi-ar fi plăcut să știu mai multe și despre el, dar prezența lui în viața mea a fost mai mult tot sub forma unor povești spuse tot de maică-mea. Povești despre cum îi plăcea șprițul, despre cum a vrut să se sinucidă de vreo două ori. Prima oară a încercat spânzurătoarea de tocul ușii de la bucătărie, dar nu i-a ieșit. Nu cunoștea fizica de bază, tocul ușii având doi metri din care scazi înălțimea scaunului, scazi lungimea corpului până la gât, scazi lungimea sforii și rămâi cu o distanță unde accelerația gravitațională n-are timp să-ți rupă gâtul. A doua oară

a vrut să se arunce în fața trenului, nici de data asta nu i-a ieșit, lovindu-se iarăși de fizică. Recunosc, a fost mai greu, de data aceasta, chiar nu avea de unde ști de forța ce guvernează peste toate celelalte patru forțe fundamentale ale naturii... femeia. În ziua respectivă, femeia luase forma bunicii mele. Mai știu de o posibilă aventură de-a lui cu vecina de la etajul trei. În toate acestea, eu mă situam impasibil în centrul lor.

Nu înțelegeam nimic din ce se întâmplă și pare că nici nu mă deranjau. Îmi plăcea să fiu, iar de era după mine, aș fi ținut timpul în loc. Pe atunci nici măcar nu știam că există timp, că suntem supușii lui, darămite să-l pot controla în vreun fel. Am ajuns la secretele acestea mai târziu în viață. Dar până să ajung să le știu, nu le-am știut. Când ești mic, ești prost. Când ești prost și viața-i grea. Lucrurile au logică, nu? E bine să ai pe cineva înțelept lângă tine să te îndrume să îți găsești calea, căci de îndată ce o găsești, nu-ți mai rămâne să faci altceva decât s-o urmezi precum o frunză de nuc ce caută pământul în noiembrie. Amu... în familie am avut de toate, mai puțin înțelepți. Mă întorc la ce-ți ziceam... aveau nevoie de mine. Dar pentru a deveni cel de care aveau nevoie, cel ce sunt acum, eu am avut nevoie să devin, să iau decizii.

Aveam patru ani când am luat prima decizie proastă. Îmi aduc aminte cum mă jucam cu sor-mea în fața blocului, sub banca pe care seara se mai strângeau la taclale doamne din scara B despre una, despre alta, de-ale lumii sau de-ale doamnelor de la scara C. La miezul zilei, banca era părăsită, așa că Sorina și cu mine am transformat-o

într-o bucătărie. Nu ne oprea nimic, nici faptul că eram săraci și nu aveam jucării ca ceilalți copii, căci tigăi și oale poți face și din capacele de borcan și din pahare de plastic, iar ingredientele ni le punea natura la dispoziție peste tot în jurul nostru. Aveam aproape tot ce ne trebuia pentru jocul nostru. Spațiu, ustensile și rolurile împărțite în mod firesc. Femeia în bucătărie și pe mine, cel ce aproviziona cu buruieni, pietre, apă. Dacă a fost ceva ce ne-a lipsit, acel ceva era nisip pentru ciorbă. Gătea ca maica-mea. În fine... deși nisip găseam taman în spatele blocului, am luat decizia ca totuși să mă duc. Și am plecat. No, pentru un băiat de patru ani, spatele blocului era la o distanță considerabilă atât în timp, cât și spațiu. Erau cel puțin două sute de metri de parcurs, iar ca să ajung, să încarc punga de nisip și să parcurg aceeași distanță înapoi mi-a luat vreo zece minute. Acum, dacă nu știți, când lași o femeie singură zece minute, se cacă pe ea. Eu am aflat în ziua cu pricina când, la întoarcere n-am mai găsit-o pe sor-mea acolo unde am lăsat-o. Săraca, a avut nevoie să-și facă nevoile și, pentru că avea doar doi ani, ușa de la scară era mai grea ca poarta Raiului; chiar de ar fi reușit cumva s-o deschidă, să urce scările ce duceau la etajul doi, apartamentul 9, ar fi fost imposibil. Lipsind din moment și neștiind ce s-a întâmplat cu ea, m-am panicat, îți spun drept, iar panica m-a făcut să iau a doua decizie din șirul celor proaste. De eram înțelept poate m-ar fi dus capul s-o caut singur. Agitat fiind, ajuns în casă, mi-am mărturisit povestea mamei. În timp ce cuvintele mele ieșeau din gură, ea aflând că i-a dispărut copilul, eu îmi făceam prima idee conștientă despre cum poți dezlănțui forțele naturii. A început să plângă, m-a apucat de-o aripă și